

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΙΟΛΙ

Ζούσε μιὰ φορά κ' ἕναν κα-
ρὸ ἕνα ἀνθρώπου πλούσιου, μιὰ
ταγγούνης, ποῖχε ἕναν ἰσθητὴ δουλε-
τάτη, ποτὸ καὶ προκομιένο. Ἀπὸς σκε-
νότανε πρῶτος τὸ πρῶτ, αὐτὸς ἔφευγε τε-
λευταῖος τὸ βράδι, δὲν παρανοῖότανε πο-
τὲ κ' ἦτανε πάντα μὲ τ' ἀφεντιζὸ του εὐ-
χαριστήμιος.

Ὅταν πέρασε ἕνας χρόνος ἀπ' τὴν ἡ-
μέρα ποῦχε μὴτὶ στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντιζοῦ
του, ὁ ἰσθητὴς ζήτησε νὰ πληρωθῇ γιὰ
τὸν κόπο του. Τὸ πονηρὸ ἀφεντιζὸ σέ-
φτηκε τότε ἔτσι :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτερός μου ἰσθητὴς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν
πληρώσω, γιατί τότε μπορεῖ νὰ μοῦ φύγῃ καλύτερα ἀνὰ τὸ πῶ πῶς
τοῦ βάζω τὰ λεπτὰ του στὴν λάντα ! Ἔτσι θὰ μείνῃ διαρκῶς ζο-
τὰ μου.

Ἀετὰ σέφτηκε τ' ἀφεντιζὸ καὶ δὲν τοῦδωσε τίποτα τοῦ ἰσθητῆ.
Ὁ κακίμος ὁ ἰσθητὴς δὲν εἶπε τίποτε κ' ἐξακολούθησε νὰ δου-
λεῖ ταχτικά καὶ ἰσχυρὰ σὰν καὶ πρῶτα. Πέρασε ἔτσι κ' ὁ δεῦτε-
ρος χρόνος. Ζήτησε τότε πάλι ὁ ἰσθητὴς τὰ λεπτὰ του, καὶ κ' αὐτὴ
τὴ φορά δὲν τοῦ τάδωσε τ' ἀφεντιζὸ του. Αὐτὸς ὅμως δὲν παρανο-
υῆθηκε καθόλου κ' ἐξακολούθησε νὰ μὲνῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ δουλεῖ
αὐτὸς πρῶτα.

Πέρασε ἔτσι καὶ τρίτος χρόνος. Ὅταν πάλι, ὅπως πρῖν, ὁ ἰσθη-
της ζήτησε νὰ πληρωθῇ, τ' ἀφεντιζὸ του τοῦτε :

— Γιατὶ μοῦ ζητᾷς νὰ σοῦ πληρώσω τὸν κόπο σου ; Θέλεις νὰ μ'
ἀφήσῃς καὶ νὰ φύγῃς ; Ἄν εἶνε ἔτσι, σὲ πληρώνω. Ἄν ὅμως θέλῃς
νὰ καθίσῃς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πληρωθῇς. Θὰ σὲ πληρώσω σὰν μ'
ἀφήσῃς.

— Ἀφέντη, ἀποκριθὲν ὁ ἰσθη-
της, ὄσως μοι τὰ λεπτὰ τοῦ μοῦ ἀ-
νέχονε. Σὲ ἰσθητῆρα ποτὸ κ' ἀ-
φρονημένα τρία χρόνια καὶ τόσα θέ-
λω νὰ φύγῃς, γιὰ νὰ πάω καὶ σ' ἄλ-
λους τοποῖς, νὰ ἰδοῦ κ' ἄλλα μέρη.

— Ἐχεις δικηρ, εἶπε τ' ἀφεντιζὸ.
Μὲ ἰσθητῆρας τρία χρόνια οσοῦτά.
Κ' ἐπειδὴ δὲν δουλεύεις καλὰ καὶ πι-
στὰ, γι' αὐτὸ θὰ σὲ ἀνταμείρω πλου-
σιωτάροχα.

Ἔτσι λοιπὸν τὸ χεῖρ στὴν τοῦτη
του, εἰργάε τρία ἀσημένια τάλληρα,
τάδωσε στὸν ἰσθητὴ καὶ τοῦτε :

— Νά, πάρε... Σοῦ δίνω γιὰ κάθε χρόνο ἕνα τάλληρο. Εἶνε πο-
λὴ κ' αὐτὰ. Κανένας ἄλλος δὲ θὰ σοῦδενε τόσα...

Ὁ καλὸς ἰσθητὴς, ποῦ δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοιες πονηρίες, πήρε τὰ
λεπτὰ, πίστεψε στ' ἀλήθεια πὸς ἔπαυε ποῦλα κ' εἶπε μέσα του :

— Τώρα πληρώθηκαν καλὰ, ἔγω στὴν τοῦτη μου ἀρετὰ λεπτὰ,
δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δουλέω σὰν πρῶτα.

Ἀπ'χαριστήρας λοιπὸν τ' ἀφεντιζὸ του κ' ἔφυγε. Πέρασε κάμποσ,
βουνά, ποτάμια... Κι' ἀπὸ τὴν χαρὰ του, γιατί νόμισε πὸς ἦταν πλού-
σιος, τραγουδοῦσε καὶ χοροδοῦσε.

Ἔβραυν, ἐκεῖ ποῦτοχες, παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἕνας γερον-
τάκος ζωντοκόμης, τόσος δὲ καὶ τοῦτε :

— Ποῦ πᾶς ἀπ' ἐδῶ, παλληκάρη μου; Καὶ γιατί ἔχεις τόση χαρὰ;

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔγω χαρὰ; εἶπε τὸ παλληκάρη. Δουλέω τρία
χρόνια καὶ τόσα εἶμαι ἐλεύθερος κ' ἔγω καὶ τρία διόκληρα χρονιά
στὴν τοῦτη μου.

— Καὶ πόσα ἔχεις στὴν τοῦτη σου, παιδί μου; ρώτησε τὸ γερον-
τάκι.

— Πόσα; εἶπε μὲ χαμόρη τὸ παλληκάρη. Τρία τάλληρα, ἀσημένια
καὶ χρυσοτέρα.

— Ἄκουσε, γιὰ μου, τοῦτε τότε ὁ νάνος. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἄν-
θρωπος... Ἐγὼ δὲν ἔγω πεντάρα. Δένεισέ μου, νὰ ζωῆς, τὰ τρία
σου τάλληρα... Ἐγὼ ἔγω γεράσει καὶ δὲν μπορὸ νὰ δουλέω καὶ
νὰ βγάλω τὸ νουμὶ μου, ἐνὸς οἱ εἶμαι παλληκάρη...

Τὸ παλληκάρη εἶχε χρυσὴ καρδιά, ἀκρίθηζε τὸν κακίμο τὸ νάνο,
τοῦδωσε τὰ τρία του τάλληρα καὶ τοῦτε :

— Ἐχεις δικηρ, πά' τα, Ἐγὼ θὰ δουλέω...

— Ἐχεις καλὴ καρδιά, τοῦ ἀποκριθὲν ὁ γεροντάκος. Κ' ἐπειδὴ
ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔχουνε καλὴ καρδιά, σ' ἀφίνω νὰ μοῦ
ζητήσῃς τρεῖς χάρες γιὰ κάθε τάλληρο ποῦ μοῦδωσες. Καὶ ὅτι
μὴ, θὰ γίνῃ ἀμείσως.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, εἶπε τότε τὸ παλληκάρη, θάθελα πρῶτα-πρῶτα
ἕνα ντουφέκι ποῦ νὰ πετυχαίνῃ ὅτι κ' ἂν σημάδεψω, ἕνα βιολί, ποῦ
ὅταν παίζω, νὰ χοροδοῦν ὅλα κ' ὅλα ὄσοι τ' ἀκούνε καὶ τέλος θέλω,
ὅταν ἔχρῶ μιὰ χάρι, νὰ μὴ μοῦ τὴν ἀρνούντα ποτέ.

— Καλὰ, εἶπε τὸ γεροντάκι. Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνονε.

Κι' ἀμείσως τὸ γεροντάκι ἔσχεψε, παραμείρισε λίγο τὰ χαμοζάδα,
εἰργάε ἀπὸ μέσα ἕνα ντουφέκι κ' ἕνα βιολί, τάδωσε στὸ παλληκάρη

καὶ τοῦ εἶπε :
— Πάρ' τα. Ὅσο γιὰ τὴν τρίτη χάρι, κ' αὐτὴ τὴν ἔχεις. Ὅτι
κ' ἂν ζητήσῃς ἀπὸ δὸς κ' ἐμπρός, δὲν θὰ στοῦ ἀρνηθῶνε.

Ἔτσι μίλησε τὸ γεροντάκι καὶ κρέμασε πάλι μὲσ' στὰ χαμοδέ-
ντρα. Καὶ τὸ παλληκάρη τράβηξε τὸ δρόμο του καταχαρούμινο.

Σὲ λίγο, ἐκεῖ ποῦ πηγαίνε, ἀντάμωσε ἕναν Ἐβραῖο, ποῦ τὸν ἤ-
ξερε ἀπὸ παρὸ καὶ ποῦ ἦταν ταγγούνης, κλέφτης, κακὸς καὶ αἰδύος.
Ὁ Ἐβραῖος καθότανε κ' ἀκούγε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ἐνὸς ποταμοῦ
ποῦχε καθίσει ἐπάνω ψηλά, σ' ἐνὸς μεγάλου δέντρον τὸ ψηλότερο πα-
ραζιάδι.

Μόλις λοιπὸν εἶδε τὸ παλληκάρη μὲ τὸ ντουφέκι καὶ τὸ βιολί στὰ
χεῖρα τοῦτε :

— Μπορεῖς νὰ τὸ σκυτίσῃς αὐτὸ τὸ ποῦλὶ μὲ τὸ ντουφέκι σου ;

Τὸ παλληκάρη, θέλοντας τότε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι τοῦ ντουφε-
κιῦ του, σημάδεψε, ἔφριξε καὶ τὸ ποῦλάκι ἔπεσε ἀμείσως τῶ.

Ὁ σκληροκαρδὸς Ἐβραῖος ἔσχεψε ἀμείσως κ' ἄρχισε νὰ παραμει-
οῖτῃ τὰ χαμοζάδα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποῦλὶ.

Ἦρθε τότε στὸ νοῦ τοῦ παλληκάρη μιὰ ἰδέα. Τὴν ὥρα ποῦ ὁ
Ἐβραῖος ἦταν χαμείνος μὲσ' στ' ἀρχάδια κ' ἔφρανε γιὰ τὸ ποῦλὶ, πῆ-
ρε τὸ μαγικὸ βιολί του κ' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ἀμείσως ὁ Ἐβραῖος ἄρχισε νὰ χοροδοῖ καὶ νὰ πηδᾷ ἀνάμεσα στ'
ἀρχάδια. Κι' ὄσο ἐξακολουθοῦσε τὸ παιδί νὰ παίζῃ, τόσο ψηλότερα
πηδούσε ὁ Ἐβραῖος. Κι' ὄσο περισσότερο πηδούσε, τόσο περισσότερο
τὸν τροστῶσανε τ' ἀρχάδια καὶ ξεφώνιζε :

— Πάρε νὰ παίζῃς... Σταμάτα, γιὰ τὸ Θεὸ !...

Μὰ τὸ παλληκάρη δὲν τὸν ἀκούγε κ' ἔπαυε ὀλοένα...

— Πάρε, ἐπὶ τέλος, ξεφώνισε ὁ Ἐβραῖος, ποῦχε πάλι κατανη-
σει σὲ κακὸ γάλο. Πάρε καὶ θὰ σοῦ δώσω μιὰ σακκοῦλα λίρες...

Ἐπαυε τότε τὸ παλληκάρη τὸ βιολί, πήρε τὴ σακκοῦλα μὲ τὶς λί-
ρες ἀπ' τὸν Ἐβραῖο κ' ἐξακολούθησε
τὸ δρόμο του.

Μόλις ἦμενε μόνος του, ὁ Ἐ-
βραῖος, καθίσει χάμω σὲ μιὰ πέτρα κ'
ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὸς θὰ μποροῦ-
σε νὰ ἐκδιωχθῇ καλύτερα τὸν τροστῶ-
σὸ αὐτὸ βιολιτζή. Σέφτηκε, σέφτηκε,
κ' ἐπὶ τέλος, τὸ βράει. Χωρὶς λοιπὸν
νὰ χάσῃ στιγμή, τρέξε στὴν χώρα,
βρίσκει τὸ δικαστὴ καὶ τοῦ λέει :

— Κῆρ δικαστῆ, ἔγω, στὸ δρομο,
μ' ἔπαισε ἕνας ἀνθρώπος καὶ μὲ λή-
στεψε ! Μοῦ πήρε ὅλο μου τὸ βιολί,
νὰ σακκὶ γεμάτο λίρες. Καὶ μὲ κα-
τάντησε ἔπειτα σ' αὐτὸ τὸ γάλο ποῦ
μὲ βλέπει !...

Ὁ δικαστῆς τὸν πίστεψε κ' ἀμείσως μίλησε τοῦ ἀστενοῦμοῦ νὰ
στελῇ στρατιώτες νὰ πιάσουν τὸν κλέφτη.

Τὸ παλληκάρη μὲ τὸ ντουφέκι καὶ τὸ βιολί στὸν ὄμο τραβοῦσε
ἀνύπατο τὸ δρόμο του, ὅσοιον συναντινιθῆκε μὲ τοὺς στρατιώτες.
Ἐκρίνω τὸ πιάσανε ἀμείσως, τὸ δένανε χειροῦδαμα, τὸ φέρανε δε-
μένο μὲσ' στὴ χώρα καὶ τὸ παρουσιάσανε μπροστὰ στὸ δικαστῆ.

Ὅταν ὁ δικαστῆς τὸν ἐρώτησε γιατί εἶπε ληστεῖται τὸν Ἐβραῖο,
τὸ παιδί τοῦ εἶπε :

— Σὰς εἶπανε φέμισμα, κῆρ δικαστῆ. Ἐγὼ οὔτε τὸ χρυσάμι πή-
ρα, οὔτε τὸν Ἐβραῖο ἀργῆσα καθόλου. Τὸ σακκοῦλα μὲ τὶς λίρες ποῦ
τὸ χάρισε ὁ ἴδιος.

Ὁ δικαστῆς ὅμως δὲν τὸ πίστεψε καὶ δέ-
ταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν πᾶνε ἴσκι στὴν
χρημιά.

Τὸ παλληκάρη θεμηθῆκε τότε πὸς τὸ καλὸ
γεροντάκι τοῦχε πῆ ποῦς ὅτι χάρι κ' ἂν ἤ-
παισε, ποτὲ δὲν θὰ τοῦ χαλοῦσαν τὸ χατήρι,
καὶ γέρισε κ' εἶπε στὸ δικαστῆ :

— Ποιοῦ πᾶθάνο, θὰ σὰς ζητήσω μιὰ
χάρι...

Ὁ δικαστῆς δὲν μποροῦσε ν' ἀρνῆθῃ καὶ
τοῦτε :

— Ὅτι θέλεις...

— Θέλω, ποιοῦ πᾶθάνο, νὰ μ' ἀφήσετε νὰ
παίζω λίγο βιολί, εἶπε τὸ παλληκάρη.

— Ἄν εἶνε αὐτὸ ὅλο, παίζε ὄσο θέλεις,
τοῦτε ὁ δικαστῆς.

Ὁ Ἐβραῖος πήγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ
του, ὅταν τ' ἀκούσε αὐτὸ κ' ἄρχισε νὰ φρο-
νάσῃ :

— Δέστε με ! Δέστε με καλὰ, σφιχτὰ, δυνα-
τὰ, γιατί θ' ἀρχίσωμε ὅλο νὰ χοροδοῖμε ἐδῶ
μέσα !...

Μὰ τὸ παλληκάρη πήρε εὐθὺς τὸ βιολί του
κ' ἄρχισε νὰ παίζῃ. Τὸ τι ἔγινε τότε δὲν πε-
ριγράφεται. Ὅλοι ὄσοι ἦσαν στὸ δικαστήριον

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Βουλγαρική παράδοση)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ο Ήλιος ήθελε να παντρευτεί. Ήλθε λοιπόν και παρουσιάστηκε στο Θεό και τον παρακάλεσε να του δώσει την άδεια.

— Θεέ παντοδύναμε, του είπε, θέλω να παντρευτώ πηλά. Δώσε μου την άδεια να το κάνω!

— Καλά, του είπε ο Θεός. Αχρήσ με να σκεφθώ και διά σου άνακτονώσου την άποφασί μου.

Ο Ήλιος έβγαλε και ο Θεός φώναζε το Σατανά.

— Ο Ήλιος ήθελε να παντρευτεί, είπε ο Θεός στο Σατανά, όταν αυτός παρουσιάστηκε μπροστά του. Τι λές εσύ; Πρέπει να του δώσω την άδεια; Ναι ή όχι;

Ο Διάβολος σούλογιόστριζε λόγο και είπε:

— Σὺ είσαι ο Θεός, είσαι αθάνατος και παντοδύναμος. Εσύ ξέρεις μόνος σου τι πρέπει να κάνει.

Ο Θεός κατάλαβε άπ' αυτήν την απάντηση ότι ο Σατανάς δεν ήθελε να μιλήσει. Ήξερε τί ποιηρός και τί κακός ήταν και δεν έπείνε.

— Καλά, είπε. Θά σκεφθώ μόνος μου. Μπορείς να πληγώνεις.

Και ο Διάβολος καβάλλισε στο κοντό γαδουράκι του και ζούστα-ζούστα ξεκίνησε για να γυρίσει πίσω στην Κόλαση. Μόλις άκουσε ξεκίνησε λίγο, ο Θεός φώναζε έναν άγγελό.

— Πήγαινε πίσω από το Διάβολο, του είπε, Θά είσαι άσματος. Έ άκούσης τί διά πη ο Σατανάς στο δρόμο και θάρθης να μου πης.

Ο άγγελος έκανε μια ύπαλιξη μπρός στο Θεό, άνοιξε τα φτερά του και πρόκανε το Αλάβλο.

Ο Σατανάς προχώρησε αλαχόλις. Όταν άκουσε έβγαλε σε μια ρηματιά, είπε στο ζώο του:

— Πιές, γαδούρα, πιές, γαδούρα μου, Πιές νερό να γουστάρεις, όσο βασιλεύει άζώμα. Γιατί σὺ λίγο ο Θεός θα παντρευτεί τον Ήλιο και τότε θα γεννηθούν πολλά Ήλιόπαιδα και όλα τα νερά θα γουστάν από τη γη, γιατί θα στεγρέψουν και βόσρες και ρηματιές και ποτάμια. Πιές, γαδούρα μου, πιές. Γιατί τώρα έχουμε έναν Ήλιο μονάχα κ' άκουσε από τή θύρα. Φαντάσου τί θα γίνει όταν γουστάρει ο σάσμος από Ήλιους!...

Αυτά είπε ο Σατανάς κ' έξακολούθησε το δρόμο του για την Κόλαση. Ο άγγελος πέταξε τότε πίσω στο Θεό και του διαγγέλιζε τί είχε ακούσει. Έτσι ο Θεός δεν έδωσε την άδεια στον Ήλιο να παντρευτεί κ' έτσι έχουμε ένα μονάχα Ήλιο στον ούρανό...

σκηώθηκαν κ' άρχισαν να χορεύουν, κ' ο δικαστής, κ' ο γραμματισός του, κ' ο άστυνόμος, κ' ο Έβραϊός, κ' οι χοροοργάνες, κ' ο κόσμος όλος!...

Καλύτερα όμως άπ' όλους χόρευαν ο Έβραϊός κ' ο δικαστής. Κ' όλοι όσοι άκουσαν το θόρυβο κ' έφτεξαν να δούν τί τρεχέι, άρχισαν κ' αυτοί να πηδούν και να χορεύουν. Και τα σκελιά άζώμα, όσα έτυχε να βρεθούν εκεί εκείνη την ώρα, σκηώθηκαν στα πινά τους πόδια κ' άρχισαν να πηδούν!... Κ' όσο έξακολουθούσε το βιολί να παίζει, τόσο ψηλότερα πηδούσαν, όποτε τα ξεφούλα τους άρχισαν να χτυπούν στο ταβάν!...

Έτσι, λαχανιασμένος, άφροκαμένος, κατακόκκινος, ο δικαστής φώναζε:

— Σὺ χαρίζω τη ζωή!... Πιάσε το βιολί!...

Άμα τίκουσε αυτό, το καιλό το παλληγάρι έταψε το πάξιμο. Και είπε τότε στον Έβραίο, ποίος πέσει γόμο και ζόντες να σάση άπ' τον πολύ χορό:

— Σίχω γρήγορα, παληόγορα και πές μου: Από ποῦ έρχε κλέφει το σακκούλι με τίς λίρες; Πές μου γρήγορα, μὴ άχθίσω πάλι το βιολί!...

— Κλεμμένο ήτανε, κλεμμένο ήτανε, φώναζε ο Έβραϊός. Τόζλεμα το κροί άπο ένα σαμάρι. Εσύ όμως δεν μου τόρες κλέφει. Στο έδωσα εγὼ για να πάρης να παίζης. Εσύ το κέρδισες τίμα!...

Έπιασε τότε ο δικαστής τον Έβραίο και τον παράθεσε σὸ δῆμο για να τον χρεμάσει. Γιατί τον καιρό εκείνο χρεμάσαν όλους τους κλέφτες.

Όσο για το παλληγάρι αυτό πήρε τα χρέιματα που τον άνθραν, παντρεύτηκε κ' έζησε με τη γυναίκα του χρόνια πολλά και καλά!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ή γκάφα του δημάρχου Λούντζη. Πως τον κλήρωσε ο βασιλεύς Γεώργιος. Μία ξένη απάντησις. Ο κ. Κουντουριώτης και η νηστεία. Το υποφρέκι του ελάρχου. Η τιμηρία του Ναυάρχου. Ο ήρωικός Τζάς. Ο τραυματισμός του. Η χαρακτηριστική απάντησις του. Η γελιά και το μοσχάρι. Ένα γυναικείο το άειμνήστου Ν Δημητραπεύλου, κλπ.

Μία φορά, ο μακαρίτης βασιλεύς Γεώργιος έπήγαινε στη Ζάκυνθο, επιβάνον της «Σφακτηράς», η όπαια πριν γίνει βασιλική θαλαμηγός, ήταν πλοίο έμπορικό και μεταφέρει κάθε είδους έμπορεύματα έφορτα και άφορτα!

Διημέροζ Ζακύνθοζ ήταν τότε ο πλοίαρχος κτηματίας Λούντζης, που διακρινότανε για την άφέλειά του. Άφού έποδεδόθηε τον βασιλέα, μετάζ τον άλλον του είχε άποκρισάτος:

— Τη «Σφακτηρία» κάμια θαλαμηγός, Μεγαλιώτατε!...

— Ναι, απάντησε ο βασιλεύς.

— Μά αυτό το βαλιό, Μεγαλιώτατε, ήταν άλλοτε έμπορικό. Μετόφρε άζωμα και ζώα!...

— Τότε, θα ταξιδεύσατε, βέβαια, και σας κ' αυτό! του απάντησε άπείρος ο αναπαύοζ βασιλεύς.

Είνε γνωστή η πίστις του Προέδρου της Δημοκρατίας σὸ θεα και ο σεβασμός προς τα δόγματα της Εκκλησίας.

Όταν ήταν ναιήμερος ο κ. Κουντουριώτης, βασίλειε τις νηστείες άσχημά, έπέβαλε δὸ το ίδιο και στους άλλους.

Την Μεγάλην Εβδομάδα του 1913, αβάνθησε από το δουκάτο του κίσινα φρονόμων χρέιτος. Σκηώθηκε τότε κίσιος και μπήκε στο καιρό των άπορηματιών, όπου βόρηε τον έπαγον να έχη μπροστά του ένα χαχάτο μωρτάκι, το όπαιο έτοιμάζοταν να καταβουζόθρη.

Νοήσε να ελιθὸ ο κ. Κουντουριώτης λέξη, πληρώσε σὸ τραπέζι, πήρε το πιάτο με το μωρτάκι, το πέταξε στη θάλασσα και έπέβαλε δεκατενόμερα σάλασι στον παραθύρι των διακορών του, σκεπάζε με την τρηπή της νηστείας.

Επίσης έβαλε ένα βαρέ χαρματικό πρόστιμο σὸ μωρτάκι.

Άπο τότε στο Στάδιο δεν παρόδ άσθη καμια σαρματισή.

Ο κ. Κουντουριώτης δεν είχε μόνον λίτος σὸ φαρι του, αλλά και χορτοκόζοζ. Στα παιδιά του έλεγε συχνά:

— Να τρώτε ζόρτα, το ζόρτα είναι για τα θεία!...

Κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, στην έφοδα καιά του έρωματος, όός τραυματίσθηε κ' ένας στρατιώτης... 55 έτων. Νο. Τζας όνοματένος κ' έθελοντζι από το Άαγροκόζατο της Β. Ήπειρου.

Ο Τζας είχε λαβει μένος και στον πόλεμο του 1897, όπαιε είχε τραυματιστή επίσης.

Το τραύμα του ήταν διαμετρές του μηρού και τον μεταφέρσαν σὸ νοσοκομείο.

Έκει έκατεσαν η νοσοκόμος να τον περιπολήσει και σὸν τον είδαν ημωσιμένο, τον ρώτησαν:

— Είσαι παντρευμένος;

— Ναι.

— Και πόσα παιδιά έχεις;

— Μά... Ξέρω γὰρ! Όταν έφραγα από την παρτάδα, είδη δυό-τρία!... Πίους ξέρει ποῦ άπομειναν νηστεία κ' άποπας; Τίσος καιρό που ζήτασι, απάντησε με άδιαφορία ο γενναίος Ήπειρωτής.

— Και το τραύμα σου πόζ πόνει; Σὸ πόνει;

— Δεν βόρτεσαι, τίποτα δεν είναι, θα περάσι. Είμη χωρίς φραχτά δεν γίνεται!...

— Κ' άνα νηστεία και σκηώθης σὸ πόδι, τί θα κάνει;

— Άέο κ' έξη μέρες να σκηώθῃ... Τότε πάλι τί άλλο να κάνει;... Θα πάω μια ώρα άρχιότερα στη γουαμιά!...

Μία φορά ο δήμαρχος κάποιον μικροῦ δήμου της Ναισαλτίας έποδεδόχομενος έναν έτοιμῆρο βοσκειτή και προσφονόνας τον, είπε μεταζ άλλων και τα έξής:

— Είσι γέννημα και θείμα του τόπου μας. Γι' αυτό θα σὸ άποστηρίζομε και ά... Έπεισε τόσα χρόνια άπ' έδῶ. Είνε άληθεια ότι η μητέρα σας—τι καμια του χορού μας—δεν είχε μεγαλόσομη όπος εσεζ. Ήταν κοντούλα. Άλλά λίμη σὸ χορού μας: «Μικρή γελιάδα βγάδε μεγάλο μοσχάρι!...»

Ο μακαρίτης Ν. Δημοκρατισόζός έλεγε συχνά:

— Όταν ένας πλοίαρχος πέφτη σὸ δρόμο, τον χαρματίζοζον θεμα άτιχηματος. Όταν πέφτη ένας φτωχός, τον λένε μεθόμνο!...

